

ת"פ 17780/09-16 - מדינת ישראל נגד יובל זאודי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 16-09-17780 מדינת ישראל נ' זאודי(עציר) 30 דצמבר 2017

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם יובל זאודי

ב"כ המאשימה: עוזדשמי לו

ב"כ הנאשם: עוזדאבי כהן

הנאשם הובא באמצעות שב"ס

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו יבוא סם מסוכן, עבירה לפי סעיף 13 יחד עם סעיף 19א **לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 [הפקודה]**.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 21.8.16 טס הנאשם מישראל לפראג. כחמשה ימים לאחר מכן, ביום 25.8.16, בסמוך לשעה 17:30, שב הנאשם ארצה דרך נמל התעופה בן גוריון [נתב"ג] והביא עמו במזודת, בבטנה נסתה, 8 חבילות ובהן סם מסוכן מסווג קווקאי, במשקל 7 קילוגרם נטו.

תשובה הנאשם לכתב האישום

2. הנאשם הודה כי יצא מהארץ לפראג בלבד עם אדם נוסף, **יצחק קוגמן [קוגמן]**. הוא אף הודה כי המזודת, שבה נמצאו הסמים, שייכת לו. הנאשם הכחיש כל קשר לסמנים וטען להגנתו כי אינו יודע כיצד הם הגיעו למזודתו. לגרסת הגנה, כפי שניתנה בمعנה לכתב האישום, מלבד הנאשם גם לקוגמן הייתה גישה למזודת, מאחר שהם בילו יחדיו ולנו באותו חדר בבית מלון בפראג, ولكن יתכן שהוא זה שהכנס את הסמים למזודתו של הנאשם.

לפיכך, סלע המחלוקת מצומצם ביותר ונעוז בשאלת האם הנאשם ידע על המזודת של הסמים במזודתו, עת

עמוד 1

חזר לישראל מפראג (או לחילופין "עצמו" את עינויו ויש לראותו כמי שחשד לגבי קיומן של הנסיבות וחרף זאת נמנע מבירוקן), או שמא לא ידע דבר.

העובדות שאין שונות במחלוקת

3. כל ראיות התביעה הוגשו בהסכם חלף חקירה ראשית ונגדית, מלבד עדות ראש צוות החקירה, שאותו ביקשה ההגנה לחזור בחקירה נגדית (עדותו תובא בהרחבה בהמשך). לפיכך, נוכח העובדה שהמחלוקת בין הצדדים מצומצמת ביותר, יבואו תחילה העובדות שאין שונות במחלוקת והוחכו באמצעות המזגמים שהוגשו בהסכם, על פי סדר התרחשותן הcronologiy:

א. כרטיסי הטיסה לפראג, הן עבור הנאים, הן עבור קוגמן, נרכשו על ידי גיסו של קוגמן, **אסף פلد [פלד]**, באמצעות כרטיס האשראי שלו, לבקשתו של קוגמן, דרך חברת התיירות "איסטא" (ת/13). קוגמן נתן לו בתמורה סכום של 6,600 ₪ במזומנים עבור שני הcartesis (קוגמן אישר זאת בהודעתו שהוגשה בהסכם, שעליה ארchip במשך - ת/18). קוגמן העביר לו את הדרכון של הנאים על מנת שלא יהיה טעויות בהזמנה. מעודתו של פולד עולה כי רכש כרטיסי טיסה עבור קוגמן פעם אחת בלבד. הנאים ציון בעודתו שהיא עלייה להחזיר לקוגמן את הכספי עבור הcartesis (פ/43 - 4 - 17.5.17, 2 - 3⁽¹⁾).

ב. הנאים יצא ביום 21.8.16 מישראל וחזר ארצה ביום 25.8.16 בשעה 17:08 (ת/14). גם קוגמן יצא את גבולות הארץ ביום 21.8.16 (ת/3), והוא שב ביחד עם הנאים.

ג. הודעתו של קוגמן הוגשו כאמור בהסכם, חלף חקירה ראשית ונגדית, והוא לא העיד בבית המשפט. בחקרתו במשטרת אמר כי הוא והנאים החליטו לטוס באופן ספונטני לפראג, לכבוד יום הולדתו של הנאים, כאשר מטרת הנסיעה הייתה בילוי בקזינו. בכל יום בילו בקזינו אחר (ת/18). במהלך שהותם בפראג הם לנו באותו חדר במלון (ת/23, 2; 3 - 6). דבריו של קוגמן עולה כי מרבית הזמן הם היו ייחודי, אך הוא נפגש גם עם ישראלים ומקרים נוספים, לעיתים עם הנאים ואף בלבד (ת/18). את שמותיהם של אותם אנשים שפגש סירב קוגמן להגיד (ת/21). אעמדו על יתר האמור בהודעתו בהרחבה בהמשך (פסקה 5 להלן).

ד. בעת חזרתם של הנאים וקוגמן לישראל, הם עוכבו בביקורת הדרכונים בגין חשד להחזקת סמים. מדווח הפעולה של קצין הבילוש, **משה אקטלינגר [אקטלינגר]** (ת/6), עולה כי פגש בנאים ובCogman לאחר שעוכבו והשניים הסכימו לבצע חיפוש בכבודם. אקטלינגר ניגש ייחד עם למסוע המזוודה ושניהם אספו את כבודם. כל אחד ל情怀 את המזוודה שלו, והוביל אותה לחדר הבידוק.

ה. הנאים אישר בטרם פתיחת המזוודה כי המזוודה שייכת לו, ושלל קיומו של פריט לא חוקי בה (ת/6א). הוא אף חזר בחקרתו הנגדית בבית המשפט על כך שהמזוודה שלו (פ/51 - 5 - 17.5.17, 6 - 6).

ו. מהדוח של אקטלינגר (ת/6) עולה כי בחיפוש שנערך במזוודה של קוגמן לא נמצא דבר, אך במהלך החיפוש במזוודה של הנאים הרגשה תחתית כפולה. את החיפוש ערך אקטלינגר יחד עם המתנדב **שלום פולק [פולק]** (ת/8). המזוודה עברה שיקוף שהראה שבധון המזוודה ישן 8 חבילות חשודות. פולק

הדגש, כי תפר הבד של המזודה בדופן הפנימי נראה לו לא סביר, וביחד עם אקטילינגר, חשו ספוג, שאריו התגלתה שכבה קשיה, כתיארו. בהמשך לכך חדרו השנים את הדופן הכפולה באמצעות מכשיר חד, אז הבינו בשקיות ובאבקה לבנה החשודה כסם. החומר נבדק באמצעות מכשיר ערכת שדה לייזר משטרתי (הבדיקה נערכה על ידי רמי יובוב) ונמצא כי אכן מדובר בסם מסוכן מסוג קווקאי. חישיפת כל הבטנה הכפולה גילהה את 8 החבילות.

ג. החיפוש בחפציהם של הנאים וקוגמן בוצע בנוכחותם ואף תועד בתיעוד חזותי (ת/11ב).

ח. בוחות דעת מומחה התביעה, **אתיה ביסמוט כהן**, נקבע כי השקיות שהועברו לבדיקה במעבדת מטא"ר מכילות סם מסוג קווקאי במשקל כולל של כ-7 קילוגרם Neto (ת/17א). יובהר כי אין טענה שההשקיות מכילות חומר שלא נתפס במזודתו של הנאים, קרוי: אין טענה לפגמ בשרשראת המוצג מהרגע שהסמים נתפסו במזודתו של הנאים ועד להגעתם למעבדה האנאליטית במטא"ר, ומשכך לא יפורטו כלל המסמכים שהוגשו בעניין שרשתת הסם.

ט. דוח פעולה שנכתב במהלך המשפט, ביום 20.4.17, על ידי **פקד אסף שוען [שוען]**, נוכח טענות של ההגנה ובקשה לזמן את קוגמן לעדות, מלמד כי קוגמן יצא את הארץ ביום 4.1.17 (התאריך הוסף לדוח על יסוד הودעת הפרקליטשמי לוי), ומאז לא שב לישראל (הוגש במעמד הדיון ביום 24.4.17).

ו. בהמשך למעצרו של הנאים בוצע חיפוש בبيתו, שבמסגרתו נתפסו הפריטים הבאים: כונן מחשב ממוחשב נייח וכרטיס סימן של חברת סלקום (נ/1 - דוח פעולה; נ/1א - דוח חיפוש; נ/1ב - דוח פעולה).

יא. פעולות זיהוי שבוצעו: על פי ראש מעבדת פיתוח טביעות אצבע, **מיכל לוי אלעד**, לא ניתן להפיק טביעת אצבע [**ט"א**] מחוץ העשו מבד, כגון המזודה של הנאים (ת/24); לא ניתן לקחת דגימות DNA [דנ"א] מרירות הסמים, מאחר שהן נבדקו תחיליה על ידי מעבדת ט"א ויש חשש לזיהום הבדיקה. בבדיקות טביעות האצבע נמצאו שתי טביעות (ת/25) שאינן תואמות את הנאים או חדשים אחרים הנמצאים במאגר המשטרתי (ת/25ב).

יב. בחיפוש שנערך בبيתו של קוגמן נמצא אדם העונה לשם **אמיר ג'רושי [אמיר]** (ת/9ג). בפирוט השיחות בטלפון הנידי של הנאים נמצאה שיחה שבוצעה לטלפון הנידי של אמיר (פирוט השיחות לא הוגש. הדבר עולה משאלות ששלו את הנאים בחקירה - ת/22, עמוד 2, שורות 56 - 57). אותו ג'רושי עלה בהמשך בטיעוני ההגנה.

סיכום הריאות שאין בחלוקת

4. עד כאן הריאות שאין שונות בחלוקת בין הצדדים, ושהוגשו, כאמור, בהסכמה. מהן ניתן ללמידה כי הנאים וקוגמן יצאו מישראל לכבוד יום הולדתו של הנאים. בעת שהותם בפראג הם לנו ייחודי באותו חדר בבית מלון ומרבית הזמן בילו בקזינו. בעת חזרתם ארצה, השניים עוכבו בביטחון הדרכונים, ולאחר שאספו את כבודתם, נערר, בהסכםם, חיפוש, אשר גילה 8 חבילות קווקאי מוחबאות במזודתו של הנאים, בתחום כפולה. אין חולק שהסמים נתפסו במזודה השיכת לנאים, ואין חולק כי מדובר בסם מסוכן מסוג קווקאי, במשקל של 7 קילוגרם Neto. בדיקות ט"א שבוצעו על חבילות הסמים איתרו שתי טביעות אצבע, שאין תואמות לנאים, לקוגמן או לחסודים אחרים במאגר

ראיות תביעה נוספת

5. כפי שציינתי לעיל, חקירותו של קוגמן הוגש בהסכמה ויש לראותו כדי שהuid בחקירה ראשית ונגידית. בחקירהה הראשונה, מיום 25.8.16 (ת/18), הבהיר קוגמן כל קשר לסמים, וביחס לשמות שנמצאו במזודה של הנאשם אמר "אין לי מושג איך זה הגע ומה קשור, אין לי מושג" (ת/18, 95). לטענה כי הוא והנائم טסו במטרה להבריח סמים לאץ, השיב קוגמן "זה אפיו לא מצחיק" (ת/18, 97). בחקירהה השנייה, מיום 29.8.16 (ת/21), בمعנה לשאלות על הנאשם, השיב קוגמן שהוא עונה רק על שאלות הקשורות בו. לאחר שהחוקר הטיח בו שהוא והנائم שותפים ליבוא סמים לאץ, בחור קוגמן לשמור על זכות השתקה ולא השיב עוד לשאלות החוקר. בחקירהה השלישייה, מיום 6.9.16 (ת/23), קוגמן המשיך לומר כי הטענה שיש לו קשר למקרה - מופרכת, והוא לא יביא שום סמ. הוא ציין כי יכול להיות שנגע בחלוקת הפנימי של המזודה כאשר סייע לנאים עם החיפוש, ובעת שהותם בפראג, כשהנאים ביקש ממוני שיביא לו משהו, או כאשר הוא חיפש במזודה של הנאים מקלות אוזניים. קוגמן חזר ואמר שאין לו קשר לסמים, מעולם לא ראה אותם עד לתפיסתם בתבב"ג, לא ידע על קיומם ולא יתכן שימושם בטבעת אצבע או דנ"א השיכים לו, על הסמים. לשאלת החוקר האם הוא שם את הסמים, מסוג קווקאי, במזודה של הנאשם, השיב "אתה צוחק עלי, אני בפרש האם הוא מכיר בחור בשם אמיר ג'רושי השיב בשלילה. בהתיחס ליחסו עם הנאשם אמר קוגמן בחקירהה הראשונה כי הוא מכיר את הנאשם כמה שנים והוא "חברים מהשכונה", קלשונו. גם בחקירהה השנייה ציין כי הוא מכיר את הנאשם הרובה שנים, מגיל 15, ואף נכח בברית שלו. זו הפעם הראשונה שבה הם טסים ביחד.

6. במסגרת פרשת התביעה, העיד **שוען**, קצין חקירותומי שהיה באוטה עת אחראי על חקירת הנאשם. מדבריו על, בין היתר, הדברים הבאים: המשטרת אינה חושדתשמי שהcin את הסמים הוא הנאשם (פ/13, שורה 12 ואילך); היא גם לא חשה שהוא סוחר סמים, אלא שהוא בלבד (פ/14, שורות 19 - 20; פ/15, שורה 1 ואילך); בידי המשטרת אין ראייה הסותרת את טענת ההגנה שקוגמן הכנס את הסמים למזודה של הנאשם (פ/16, שורות 20 ואילך); אין ראייה שהנאים היה נוכח כשהשליקו את הסם (פ/20, שורה 9); לא נמצא ראייה בדבר WHETHER שביצע הנאשם שיכלו להציב על מי שהוא אמר לקבל ממנו את הסם (פ/20, שורה 27 ואילך); על הנאשם לא נמצא כסף (פ/21, שורות 18 - 19).

שוען העיד לגבי המוצגים שהועברו לבדיקה במו"פ לצורך הפקת טבעת אצבע. הוא אישר כי לוקח זמן רב, לפחות ארבעה חודשים, לקבל את תוצאות הבדיקות מהמעבדה. שוען אישר כי על פניו אין תיעוד לכך שצוות החקירה בิกש לזרע את תוצאות הבדיקה בעניינו של הנאשם, והוא אינו זוכר אם הדבר בוצע בפועל. כך או אחרת, לשיטתו אין לבדוק את טביעות האצבע הרבה פעמיות, מאחר שהתקן היה מבוסס מבחינה ראייתית גם בלי תוצאות בדיקה זו. שוען אישר שבעת חזרתו ארצתה נערך לנאים חיפוש אקריא על ידי צוות של נמל התעופה בן גוריון, ולא מדובר בחיפוש שנעשה בעקבות מידע מודיעיני (פ/13, 24 - 30).

עדותו של שוען התייחסה גם לשאלות הקשורות במחדרי חקירה, נושא שיידן בהמשך.

בקי הסטיימה פרשת התביעה.

7. לאחר סיום פרשת התביעה, עתר ב"כ הנאשם קוגמן לעדות וזאת על מנת "למצות את זכותו לחזור את עד התביעה קוגמן בחקירה נגדית, עובר לעדות הנאשם" (פ/2 - 32, 2.3.17 - 1). הוא הגיע בקשה להעידו טרם עדות הנאשם. בדיון ביום 2.3.17 קבעתי כי לאחר שהודעתו של קוגמן הוגש בהסכם, חלף חקירה ראשית ונגידית, הוא מוחזק וכי שכך העיד. לאחר שפרשת התביעה הסטיימה, לא עומדת להגנה זכות לזמן עד תביעה שכבר שוכר העיד, והבקשה לזמן בשנית, הפעם במסגרת פרשת ההגנה, ולחזור בחקירה נגדית, היא בקשה לשנות מסדרי הדיון. קבעתי כי בית המשפט רשאי להורות על סטייה מסדרי הדיון, אך הדבר צריך להיעשות מטעמים ראויים ובמידה. ההגנה לא נמקה בדבר מיידן מדוע על בית המשפט להתיר לנאים שלא להעיד ראשון במסגרת פרשת ההגנה, וכך נדרש בסעיף 161(ג) **חוקסדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 [ח'ס"פ]**. ב"כ המאשימה הסכים בהגינותו שקוגמן יחקר על ידי הסגנו בחקירה נגדית, חרף העובדה שיש להעיד כדי שבסוגה פרשת התביעה, אך עמד על כך שיעיד לאחר עדות הנאשם, שכן אין מדובר עוד בעד התביעה. לפיכך, קבעתי "באיזון הראי בין עשיית משפט צדק, על כל היבטיו, לבין זכויות הנאשם, יש מקום לאפשר החזרת קוגמן אל דוכן העדים, ניתן לאפשר לסגנו לחזור אותו בחקירה ראשית Caino, העיד ראשון" (פ/31 עד פ/34 - 2.3.17).

גרסת הנאשם

8. בחקירתו הראשונה במשטרה (ת/19) הציג החוקר לנאים מזוודה כחולה עםתו של חברת "אף", שעלה גביה רשום שם משפחתו באנגלית. תחילה טען הנאשם כי הוא אינו מכיר אותה, אך לאחר שהחוקר הטיח בו שזו המזוודה שלו שבה נמצא הסם השיב "כן, זאת מזוודה הייתה לי" (ת/20, 53). הנאשם אמר שנסע לפראג עם הטלפון הנידי שלו למשך שמישו משפחתו יחשוף אותו. לדבריו, בפועל לא עשה בו שימוש. על יתר השאלות הנאשם בחר שלא להשיב ושמר על זכות השתקה.

גם בחקירתו השנייה במשטרה (ת/20) שמר הנאשם על זכות השתקה בכל השאלות הרלוונטיות לנסיעתו לפראג יחד עם קוגמן, וליתר דיוק, במרובית השאלות שבהן שמו של קוגמן הזכר. למשל, כאשר נשאל מי רכש את כרטיסי הטיסה - לא השיב; כאשר נאמר לו שקוגמן רכש עבורי את הכרטיסים, גם אז לא השיב. הנאשם לא השיב על כל השאלות שבהן הוטחו בו דברים שנאמרו או נעשו לכארה על ידי קוגמן. מנגד, הנאשם השיב על שאלות שאינן הקשורות באופן ישיר לעבירה המיוחסת לו. כך אמר כי הוא אינו חייב כסף לאף אחד, עובד למחיה במפעל מתכוון, מכיר את קוגמן מילדות. הנאשם הסביר כי קוגמן נסע עמו לפראג לכבוד יום הולדתו. בהתייחס לחשדות המיוחסים לו טען הנאשם כי לא ראה סמים במזוודה עובר לחיפוש שנערך לו בנתב"ג, עת חזר ארצها.

בחקירתו השלישית במשטרה (ת/22), חזר על כך שהוא אינו קשור בסמים ומעולם לא ראה אותם בטרם החיפוש. הנאשם ביקש לירותו להיבדק במכונית אמת. הנאשם זיהה את המזוודה שלו, שעלייה - מדבקה עם הכתוב "UP" אל על", מספר טישה 2522 ZY ושם משפחתו של הנאשם באנגלית ZAUDI עם התאריך 25.8.16. הוא ציין כי יצא מהארץ עם מזוודה אחת בלבד. לשאלת החוקר אם יש לו הסבר כיצד בכל זאת הגיעו הסמים למזוודה שלו, השיב הנאשם לראשונה "המזוודה הייתה הרבה" (ת/22, 61). הנאשם נשאל אם הוא מכיר אדם בשם אמר ג'רושי מרמלה, שכן מפירוט שיחות עולה כי בוצעה שיחה מהטלפון הנידי של הנאשם למספר הטלפון של אמר ג'רושי יומיים לפני טיסתם

לפראג, ואוטו ג'רושי אף נכח בביתו של קוגמן בעת החיפוש שנערך לבקשתו לאחר תפיסת הסמים. אך השיב הנאשם כי אינו מכיר אדם בשם זה והוסיף שהוא נותן להרבה אנשים לעשות شيئا מהטלפון הניד שלו. לבסוף טען הנאשם כי לא תתק שימצא טביעות אצבע או דנ"א השיכים לו על גבי הסמים, מאחר שאין לו קשר לזה.

9. הנאשם בחר למשם את זכותו והיעד בבית המשפט. בעדותו הסביר שהוא מכיר את קוגמן מאחר ששניהם גרים באותו עיר, והם נפגשו דרך חברים משותפים כמה פעמים (פ/45 - 17.5.17, 13), חurf פער הגילאים הקנים ביניהם, שעומד על כ-15 שנים. הנאשם תיאר את יחסיהם כ"סוג של ידידים", אך לא ידע לשיב במה בדיקן קוגמן עובד, מלבד העובדה שיש לו "כל מני עסקים", כלשונו. הנאשם אישר כי מי שרכש עבورو את כרטיס הטיסה היה קוגמן, אך הוא היה אמרו להזכיר לו כסף. עוד ציין הנאשם כילקח עמו מזוודה בגדים ארוכים וקצרים ונעלים, אך אינו זוכר כמה שקליה המזוודה בעת יציאתו מן הארץ. ב"כ הנאשם שאל אותו מי יכול היה להיכנס, בלבדו, לחדר שלו במלון ולכך השיב הנאשם "חוץ ממי שקשרו למילון, אף אחד לא יכול להיכנס" (פ/48 - 17.5.17, 28). הנאשם העיד שבכニסה חזרה לארץ, בביטחון הדרכונים, נתן לפקיד את הדרכו. זה אמר לו שקיימת איזושהי בעיה, וביקש מה הנאשם לבוא עמו לחדר מסיים ולהמתין שם. בהמשך, הנאשם התבקש לאייר את הכבודה שלו ולהניח אותה על שולחן. שם, הייתה לטענתו הפעם הראשונה שבה ראה את הסמים בתוך מזוודתו. הנאשם טען כי לא ידע על הבטנה הכפולה. והוסיף כי אף אחד לא שילם לו או דבר אייתו על יבוא סמים לארץ.

בחקירה הנגידית, אישר הנאשם כי המזוודה שיצת לו וטען כי מישחו אחר, קוגמן או אדם אחר, הם אלו שהכנינו את הסמים למזוודה שלו. הנאשם אמר כי בעת שהותו בפראג רכש נעל ספורט בלבד. לשאלת התובע מדוע בחקירה לא אמר מיד שהסמים אינם שלו, אלא התנגד באופן רגוע והרבה לשומר על זכות השתיקה, השיב הנאשם כי הוא היה בטוח ש"אותו" הוא משתחרר, ושחוקרים יבינו שאין לו קשר לזה. הנאשם אישר כי בחקירה הראשונה אמר שהמזודה לא שלו ואחר כך חזר בו וטען שכזאת מזוודה הייתה לו, אך לא ידע להסביר מדוע תחילת החשש כי מדובר במזוודה שלו. לשאלת התובע מדוע כבר בחקירה הראשונה בחר הנאשם לשומר על זכות השתיקה, ולא אמר שהסמים שייכים לקוגמן, כאשר נשאל אם הם יבואו ביחיד סמים לישראל, השיב "אני לא רוצה לעשות משהו שיגע בי גם אחר כך בהמשך [...] שלא ינסה לפגוע بي ודברים כאלה [...] לא פחדתי [קוגמן] - הוספה שלי, מ.ב.נ], אני לא אגיד שהוא [...] רأיתי או לא שמעתי, אני לא אגיד סתם דברים" (פ/58; 3; 5; 7). במהלך החקירה הנגידית, הציע התובע לנאים לגנות מהו חלקו בכל הספר, שאז ניתן יהיה לקחת זאת בחשבון במסגרת העונש שיוטל עליו. אך השיב הנאשם כי לא היה מבצע עבירה שכזאת עבר שום סכום שבעולם. לדבריו הוא לא היה מס肯 את החים שהיו לו - עבודה טובה שרק התחילה וזוגיות. לשאלת התובע מדוע בחר לחגוג את יום הולדתו עם קוגמן, חבר מהשכונה שעימו הוא משוחח פעמי שבוע, שגדל ממנו ב-15 שנים, השיב שבת זוגו הייתה באותה העת בתайлנד עם חברות, בטוויל לאחר צבא, וכאשר סייר לקוגמן שיש לו יום הולדת, קוגמן הציע לו לוטס עמו לחו"ל, ואמר לו שהוא ירכוש עבورو את הcartis וה הנאשם יחזיר לו בהזדמנות, מעין הלוואה. הנאשם לא ידע להסביר מדוע רק עתה הוא מшиб על השאלות אלה ולא עשה כן בחקירותיו במשטרת. לשאלת מה שקשרו בפראג בחר לשומר על זכות השתיקה, השיב "כל דבר שמסביר אותי שאין לא רוצה להציב עליו, להגיד שהוא [קוגמן] - הוספה שלי, מ.ב.נ] עשה, לא רציתי הגיעו למצב זהה" (פ/63, 19 - 22).

עדים מטעם ההגנה

10. להגנתו של הנאשם הובאו מספר עדוי הגנה, ביניהם אחיו של הנאשם ובני משפחתו של קוגמן:

אחיו של הנאשם, **עווזי אביהז זאודי [עווזי]**, בן 38 נשוי ואב לשלושה ילדים, שירת בעברו כשוטר במשמר הגבול ואף עשה שם מילואים. עבד במשך שלוש שנים יחד עם הנאשם במחסן שנקריא "סקופ" בבני עיש, במשמרות. לדבריו, הנאשם היה עובד טוב "אחד האוהבים על בעל הבית" (פ/7 - 47, 12.7.17). בשיחה שערך עם הנאשם יומיים לפני נסיעתו לפררג, אמר לו הנאשם שחבר הזוגין אותו על חשבונו, מתנה ליום ההולדת, לטיפול. עוזי שאל את הנאשם אם הוא מכיר את אותו החבר והנ帀טם השיב לו בשלילה. כאשר הוא שמע שהנ帀טם עצור בגין תיק סמים היה בהלם. הנאשם אמר לו שהוא לא עשה זאת. הוא לא מכיר אף אדם בשם קוגמן. בחקירה נגדית, עוזי הסביר שהנ帀טם עובד ומסיע לבאים בהוצאות הבתיות. לפיכך לא נראה שהוא ירכוש כרטיס טיסה או יזמין מלון, כי אין לו את הכספי לעשות זאת. עוזי חזר על כך שאינו מכיר את קוגמן ולא יודע מי זה בכלל.

ammo של קוגמן, **מרימן קוגמן [מרימן]** העידה שאינה מכירה את הנאשם באופן אישי, ראתה אותו פעמיים כשהיה בביתה. לאחרונה ביקרה את בנה, קוגמן, בגיאורגיה, שם לדבריה הוא מתגורר עם בחרה נצרייה. היא שומרת אליו על קשר טלפוני. עבר לנסיעתו הרבה לנסוע לגיאורגיה לצורכי עסקים. מרימן לא ידעה להסביר בדיק במה בנה עוסק. לאחר מעצרו, במסגרת תיק זה, עזב את הארץ על מנת להמשיך את העסקים שהוא מנהל בגיאורגיה. מרימן ציינה כי בעת הוא מגדל פרות במקום שהוא מעין חוות. בחקירה נגדית, חזרה על כך שבנה אמר לה שהוא נושא לקצת זמן לחו"ל עד "שהכל ירגע", אז בכוונתו לחזור.

אחומו של קוגמן, **שגיית פולד [שגיית]**, הובאה אף היא לעדות. לדבריה אינה בקשר עם אחיה, קוגמן. היא שוחחה עמו פעמיים ספורות בזמן שאימים ניהלה עמו שיחות. שנית לא ידעה לספק פרטים רלוונטיים על אחותו אחיה, כגון מידע עזב את הארץ והאם הוא מתכוון לחזור או מודיע על התקיק. שגיית העידה שלMITTED וידעתה בעלה רכש עבור קוגמן את כרטיסי הטיסה מאחר שלא היה לו כרטיס אשראי. הוא עשה זאת רק בפעם הזאת למיטיב ידעתה.

אחיו של קוגמן, **מאור קוגמן**, הובא אף הוא לעדות. לדבריו הוא משוחח עם קוגמן פעם בחודש. הוא לא יודע מתי הוא אמר לחזור לארץ, אם בכלל, זאת מאוחר שיש לו שם עובודה וטוב לו. הוא ציין שלפני ארבע שנים הוא רכש עבורו כרטיס טיסה לגיאורגיה, וזאת מאוחר שלקוגמן אין כרטיס אשראי.

11. קוגמן עזב, כאמור, את הארץ בתחילת ינואר 2017, כארבעה חודשים לאחר חזרתו ארצה עם הנאשם ותפיסתם בכתב"ג, ועד לכתיבת שורות אלו לא שב. לבקשת הגנה, הוריתי על דחיתת דיונים מספר רב של פעמים, על מנת לאפשר להגנה להביאו לעדות, נוכח טענת הסניגור שעמדותו של קוגמן חשובה ביותר. לשם כך זימנה ההגנה לעדות את בני משפחתו של קוגמן, כפי שתיארתי לעיל, מתוך תקווה שנייה יהיה לחוץ מהם היכן הוא נמצא, מודיע הוא שהוא שם ומתי הוא צפוי לחזור ארצה. הסניגור ביקש מהעדים להודיע לקוגמן כי הוא נחוץ לצורך משפטו של הנאשם.

בחולף שבעה חודשים נסיונות איתורו של קוגמן, ומאחר שהנ帀טם נתון במעצר עד תום ההליכים, קבעתי בדין ביום 1.10.17 כי נקודת האיזון משתנה, שכן לא ניתן עוד לדוחות את הדין בשל ספקולציות, שהן רוחקות וקלושות,

ולפיהן קוגמן יעד בבית המשפט עדות שונה ממנה שאמר בחקירהו במשטרתו. לפיך קבועתי שלא ניתן עוד להתבסס על כך ש"אין חקר לבוגנות סגנור", אלא יש לבחון כעת לעומק את טענת ההגנה כי עדותו הנוספת של קוגמן חיונית להגנת הנאשם. עוד קבועתי, כי מאחר שהנאשם בעצמו לא טוען شكוגמן הפליל אותו או شكוגמן הוא זה ששלט את הסמים במצוותו, וגם בעדותו בבית המשפט נמנע הנאשם מלטעון כי קוגמן קשור באופן ישיר לסמים, ואמר כי הוא אינו יודע מי שם את הסמים במצוודה שלו (לדבריו - יכול להיות שהוא קוגמן או משאו אחר), לא ברור כיצד עדותו של קוגמן בבית המשפט יכולה לשיע להגנתו של הנאשם, שכן אמר השאלה העובדתית העומדת לבירור במשפט היא רק האם ידע הנאשם שהוא נושא עמו סמים במצוודה. עוד קבועתי, כי הסיכוי شكוגמן יעד שהוא, או אדם אחר מטעמו, שטל לנאשם את הסמים במצוודה ללא ידיעתו, הוא קלוש ביותר. נוכח מצב דברים זה, קבועתי שאין להמתין עוד לחזרתו של קוגמן ארצה, והוריתי על שמיעת סיכומי הצדדים (פ/86 - 91).

12. הסגנור ביקש להגיש, בשלב הסיכומים ובהסכמה התביעה, את תלושי שכרו של הנאשם (נ/5), על פיهم המשכורת המומוצעת שלו עומדת על כ-6,500 ₪.

דין והכרעה

13. בפתח הדיון אזכיר כי סלע המחלוקת נעוץ בשאלת האם הנאשם ידע שהוא נושא סמים במצוותו, או לחילופין "עצמך" את עיניו ויש לראותו כדי שיחשד לגבי קיומן של הנסיבות וחurf' זאת נמנע מלבררן, או שמא -قطעת ההגנה - לא ידע דבר. הנטול בהליך הפלילי, להוכיח כי הנאשם ידע שהוא מחזיק סמים, מוטל על כתפייה של המאשימה. ואולם, הפסיקה הכירה בכך שמציאות סם מסוכן ברשותו של אדם יצרת חזקה שבעובדה כי הוא ידע על קיומו של הסם (ר' למשל ע"פ 1345/08 ארכדי איסטחרוב נ' מדינת ישראל [18.5.09], פסקה יד, שם ציטט כבוד השופט רובינשטיין (כתוארו אז) בדבריו בש"פ 679/05 זיידן ابو סולב נ' מדינת ישראל [25.1.05], פסקה ה: "הימצאותם של הסמים ברכב מקימה, מכוח ההלכה פסוקה ותיקה וומה מכוח השכל הישר והנסיון חיים, את החזקה המחייבת ידיעה קונסטרוקטיבית על החשוד. עליו הנטול להראות ספק סביר, כי לא ידע מכל וכל על הסמים. ספק סביר ממשע ספק שאינו חזוי ועל פניו אינו נראה בהמצאה ללא יסוד. שרשות ארוכה של פסיקה נדרשה לחזקה זו", וכן ע"פ 112/89 ג'AMIL CIAAL N' מדינת ישראל, מה(1) 459, 466 (1991): "ההלכה פסוקה היא, שמציאות סם מסוכן ברשותו של אדם יוצרת חזקה שבעובדה, כי הוא ידע על קיומו של אותו סם. חזקה זו ניתנת לסתירה, ונטול ההוכחה הסופי מוטל על התביעה". כאמור - קיום החזקה מעביר את הנטול לכתפי הנאשם, שצריך לסתור אותה. יש לזכור כי המאשימה (והיחידה החוקרת) לא טוענתשמי שהcoins את הסמים (פ/13, 12 ואילך), או שהוא קנה את הסמים. הטענה היחידה נגד הנאשם היא שהוא שימש כבלדר (פ/14, 19 - 20; פ/15, שורה 1 ואילך).

האם הראיות מלמדות כי הנאשם ידע על אודות הסמים, והאם החזקה הופרכה על ידי הנאשם?

14. הראייה הבסיסית היא, כאמור, שהסמים נמצאו מוסלקיים במצוודה של הנאשם. מכאן צורך להתחלן הנסיון של הנאשם להפריך את החזקה שהוא ידע שהוא מחזיק בסם.

15. הסגנור טוען شكוגמן, או מי מטעמו, הכנס את הסמים למצוודה של הנאשם ללא ידיעתו. הטענה מתבססת על הדברים הבאים: ראש צוות החקירה בתיק, פקד שוען, הסכים כי אין ראייה שסתורת את טענת ההגנה شكוגמן יכול היה

להכניס את הסמים למזוודה של הנאשם (פ/16, 20 ואילך); אין ראייה ישירה המלמדת שהנائم היה נוכח בעת הסלחת הסם; לא נמצא שיחות מפלילות שיכולה לחייב על מי שהיה אמר לקבל ממנו את הסם לאחר כניסה הארץ; לא נמצא ראיות מפלילות כלשהן בחיפוש במחשבו של הנאשם וביבתו (פ/20, 27 - 31; פ/21, 2 - 9); על הנאשם לא נמצא סכום כסף כלשהו שקשר אותו למעשה, והוא לא החזיק סכומי כסף גבויים, הדורשים לצורך קניית הסם; לא הובאו ראיות לכך שהוא לו איש קשר בפראג או בארץ; אין ראיות שקיבל תמורה כלשהי עבור הבלתיות; תוקר המשטרה הסכים שאין ראייה הסותרת את הטענה שהנائم יצא מהארץ עם כשבעה ק"ג כבודה, אך הותרים בחו"ל (פ/15, 29 - 32). לפיכך, טוען, כי הנאשם לא ידע שהסם ברשותו, ובוודאי לא ידע על אודוט סוג הסם ו对他, והעובדת כי לא נמצא טביעות אצבע שלו על גבי חבילות הסמים מחזקות זאת. ההגנה עמדה על כך שהנائم הוא בחור שקט מאוד, מופנם, סגור ונוח לניצול. על כך גם העיד, לטענת ההגנה, אחיו עוזי. עוד טוען כי הנאשם בחר לשומר באופן חלקי על זכות השתייה נוכח העצה שניתנה לו על ידי הסניגור שקובגן שכר עבورو, ועל כן אין לזקוף את השתייה לחובתו. בכך ביקשה ההגנה לצרף את העובדות הבאות: קוגמן טען בעת עיכובו בנטב"ג כי אינו מכיר את הנאשם (ת/6, 2), ורק לאחר מכן חזר בו; בתחילת החוקירה קוגמן עוכב ואף נעצר בחשד ליבוא סם מסוכן וקשרת קשר לביצוע פשע (נ/3); קוגמן רכש את כרטיסי הטיסה על חשבונו; קוגמן שיקר לגבי היכרותו עם אמר ג'רוזי, אשר נחשד כמו שגור לסמיטים, ונמצא בהמשך בቤתו של קוגמן. העובדה שבתיק זה קוגמן היה גם הוא חשוד בעברה של יבוא סם וקשרת קשר לביצוע פשע (נ/4 - דוח מעצרו של קוגמן), מלמדת על קו החוקירה של המשטרה, והעובדת שבסופה של יומם לא הוגש נגדו כתב אישום, מהוות אכיפה ברורנית.

16. הקשיים בקבالت טענת ההגנה שקובגן הכניס את הסמים למזוודתו של הנאשם ללא ידיעתו, רבים. נתחיל מכך **שאין כל ראייה פוזיטיבית המצביעת על אפשרות זו**. הנאשם עצמו אינו טוען דבר כלפי קוגמן. הופיע הוא בכך: כל אימת שנשאל באופן ישיר האם הוא חשוד בקובגן שהכניס את הסמים למזוודה, הוא הבahir כי אינו יודע מי עשה זאת ולכן אינו רוצה להטיח בקובגן דבר שאינו יודע. לא הובאו ראיות לכך שקובגן קשור בסמים, או יציר קשר עם גורם נוסף לצורך רכישתם או העברתם ארוצה. אכן, מתוך הנסיבות נתן לשער שלקובגן הייתה לכל הפחות ידיעה על הסמים (הוא שרכש את כרטיסי הטיסה, הוא שהה עם הנאשם באותו חדר בבית המלון, הוא הכיר אנשים בפראג שעימים נפגש גם ללא הנאשם, הוא מסר גרסה מתוחכמת שתוכל להסביר מציאת ט"א שלו במזוודה אם כללה תמצאה, בתחילת החקירה היכרות עם הנאשם), אך מראיות שהובאו במסגרת תיק זה אין תמיכה להשערה זו, ובוודאי שאין אפשרות לבסס הרשעה על הדברים האמורים. לפיכך, טענת ההגנה בדבר אכיפה ברורנית - דין להדחות.

17. לא נמצא דבר בהודעותיו של קוגמן במשטרה (ת/18, 21, ת/23), המפליל אותו או שיכול לשמש ראייה פוזיטיבית לחובתו. בהודעותיו, שהוגשו כאמור בהסכם, חלף חוקירה ראשית ונגדית, גם אינו מפליל את הנאשם. כפי שצווין לעיל, עולה מדבריו כי אינו יודע דבר על אודוט הסמים שנמצא במזוודתו של הנאשם. בחקירהתו טען קוגמן, כאמור, כי יתכן שבמהלך שהותם בפראג נגע במזוודה של הנאשם, אך מילא עולה מזכיר ת/25א, כי לא ניתן היה להפיק טביעת אצבע מהמזוודה עצמה, שכן מדובר בדבר בלבד, ועל חבילות הסמים נמצאה טביעות אצבע, שכן היה של הנאשם או של קוגמן, ולא של אדם כלשהו המוכר למשטרה (ת/25ב). קוגמן ציין כי עשה מספר שימוש מהטלפון של הנאשם, ככלא היו לו שיחות בטלפון, אך מעולם לא התקשר לאמיר ג'רוזי, שכן אין לו שום קשר אליו (ת/23, 33 - 34). בעניין זה לא הוגשו ראיות אשר מלמדות כי התקיימו שיחות כלשהן בין הנאשם, או בין קוגמן, למאן דהוא הקשור באיזשהו אופן בסמים.

בחקירהו טען קוגמן את הדברים הבאים: הרעיון לוטס לפראג היה שלו או של הנאשם. כרטיסי הטיסה נרכשו לביקשתו של קוגמן, על ידי גיטו, אסף פلد, בכרטיס אשראי, וקוגמן החזיר לו כסף מזוודה. קוגמן לא ידע דבר על אודות הסמים עד למועד החיפוש בנתב"ג, עת נמצאו הסמים במזוזתו של הנאשם.

18. גם גרסאות הנאשם אין מסויימות לבסס את תזת ההגנה, המזיצה אותו ומפלילה את קוגמן. כפי שצין לעיל, בחקירהו הראשונה (ת/19) שמר הנאשם על זכות השתקה באופן גורף. הוא הבהיר כי המזוודה שייכת לו, אך חזר בו. בתייעוד החזרתי של החקירה ניתן לראות שהחוקר, רס"מ שאול בש, ניסה לדובב את הנאשם, לשכנעו להסביר על שאלותיו והוא הסביר לו את ההשלכות של התנהגותו. בתגובה ענה לו הנאשם "אין מה לעשות, מה יש לעשות?" (ת/19ב, דקה 37:51 ואילך). גם בחקירהו השנייה (ת/20) נמנע הנאשם מהסביר לשאלות החוקר הקשורות בלבד החשודות, וענה על השאלות המתאימות לו, בעיקר שאלות בעלות תוכן אינפורטטיבי "ניטראלי". בחקירהו השלישית (ת/20) אמר לראשונה שהוא מבקש לבדוק בפוליגרפ, והוא אישר שוב כי המזוודה שבה נמצאו הסמים שייכת לו, ולראשונה אמר שהוא נותרה הרבה זמן לבד. מעבר לכך לא השיב על יתר שאלות החוקר. למורת הטענה הנרמות באמירה שהמזוזה נשארה זמן רב בלבד, בעודו לפניו הנאשם עמד על כך שאף אדם לא יכול היה להיכנס לחדרו בלבד מי שקשר במילו, קרי: עובדי, אך לא טען שימושו ספציפי הכניס את הסמים למזוודה, שכן לא ראה אף אדם עשה כן. הנאשם לא ידע להסביר מדוע מלא פיו מים ולא טען כי הסמים שייכים לקוגמן. כפי שניתן לראיון, הנאשם לא הפליל את קוגמן או אדם אחר באף חקירה, וככלשונו: "אם היה לי מה להסביר, אם הייתה לי ידוע מי שם את זה בזודאות וראה מישחו שם את זה, הייתי מוציא את זה וגם לא לוקח את המזוודה. אם הייתה ידוע שיש שם משהו, הייתי משאיר אותה שם עם הבגדים, חזר ככה" (פ/64 - 8 - 10).

ה הנאשם התensus, כאמור, באופן זהיר, ולא האשים את קוגמן בביצוע המעשים, אך אמר שם קוגמן היה בארץ, והיה רואה את המתרחש, הנאשם היה מצפה ממנו לחתת אחירות, בהנחה שהוא (פ/48 - 17.5.17, 17 - 18). הדבר העיקרי שאמר הנאשם על קוגמן הוא שאלו קוגמן יכול היה לשכנע את בית המשפט בחפותו (של הנאשם), אילו היה בארץ (פ/50 - 20, 17.5.17 - 22). לשאלת התובע האם הוא טועןשמי שם את הסמים במזוזה שלו זה קוגמן השיב כך: "לא אמרתי את זה, יכול להיות שהוא או מישחו אחר, יכול להיות שמשחו עזר לו, אני לא יודע, אני לא ראיתי" (פ/51 - 28, 17.5.17 - 32). הסניגור רمز בסיכון כי התנהלוותו של הנאשם וחוסר רצונו להפליל את קוגמן נובעים מפחד של הנאשם מפני קוגמן, אך דברים אלה סותרים את עדותו המפורשת של הנאשם, שהבהיר שלא פחד מitagman, אלא שלא רצה להגיד עליו משהו שלא ראה בעצמו ושיכל לפגוע בו. לכל אלה יש להוסיף כי הנאשם לא הטיח בפני קוגמן כל אשמה, גם שישב בסמוך אליו כבר בעת החיפוש שנערך במזוזתו בנתב"ג (ת/11ב, דקה 03:13) ועוד שבו - על פי גרסתו - אמר היה להיות מופתע ממציאת סמים במזוזות. הוא גם אמר לקוגמן דבר כאשר פגש בו בחקירותיהם, ואףלו לא פנה אליו בשאלת האם ידע שמו סמים במזוזתו (פ/59, 9 - 23). כל אלה מצביעים על כך שה הנאשם לא הופתע ממציאת הסמים במזוזתו, שכן ידע מהם שם.

19. הסניגור טען כי שיחות שיצאו מהטלפון של הנאשם בפראג, שיתכן שיש להן קשר לסמים, נעשו על ידי קוגמן, אך גם טענה זו לא מצאה בסיסים בעדותו של הנאשם. הנאשם לא אישר פוזטיבית שקוגמן עשה שימוש בטלפון הנייד שלו על מנת לדבר עם גורמים הקשורים במסמים, אלא רק טען שגם קוגמן היה מבקש ממנו לעשות שיחות מהטלפון שלו, לא הייתה לו בעיה לתת לו את הטלפון לשם כך. כאמור - הוא אפילו לא השיב בחוב לשאלת בית המשפט האם הוא בכלל יודע אם קוגמן התקשר מהטלפון שלו (פ/49 - 17.5.17 - 49, 10 - 11).

20. בחקירותו במשטרה הנאשם נראה רגוע, אפילו מנוונם. הוא הקפיד לשמר על זכות השתקה ולא שיתף פעולה באופן מלא. אני זוקפת לחובתו את העובדה שלא נראה מתרעם באזני החוקר בחקירהו, על אף שלדבורי החוקר התייחס בו האשמות שהן מופרכות, שכן יתכן שיכלתו של אדם להטעמת עם גורם סמכות ולהביע כלפי מורת רוחו היא עניין של אופי, או עניין תרבותי. עם זאת, אני זוקפת לחובתו את העובדה שלא הפנה כלפי קוגמן (חבירו, לטענתו) כל שאלה (גם אם לא ת clue), כאשר פגש בו במהלך עיכובם בנתב"ג ובחקירות, ואפילו לא ניסה לשטוף אותו בכר שהוא מואשם בעבירה כזו, שכן לו כל ידיעה לגבייה (לא כל שכן לשאלות אם הוא יודע על אף מהו). לאלו יש להוסיף את התנהגותו של הנאשם כבר בנתב"ג, כאשר הוא נראה אידייש למציאת הסמים (ת/11ב, דקה 13:03).

معدותו של הנאשם לפני התרשםתי כי הוא אינו דובר אמת בקשר לשאלות המרכזיות שבמחלוקת. הוא הקפיד לברור את תשוביותיו ובחר לענות בזיהירות. גם לפני לא ידע להסביר מדוע בחר לשמר על זכות השתקה.

21. עובדה נוספת הייתה שמשקל המזוודה שנשא עימו הנאשם גדול לפחות ב-7 ק"ג בעקבות הכנסת הסמים. בהתחשב בנסיבות המשקל על כבודה בטיסות, לא ניתן להאמין לטענה שהנאשם לא חש בהפרש בין משקל המזוודה בעלי הסמים, למשקלם עם הסמים. 7 קילוגרם הם תוספת משמעותית מאד. בנסיון להתמודד עם עובדה זו, הסניגור טען כי אין ראייה הסותרת את האפשרות שהנאשם השאיר בפראג פריטים רבים מתוך אלה שיצא עימם מהארץ, וזאת שלא חשב בתוספת המשקל כתוצאה מהכנסת הסמים למזוודה. על אף אמר שני דברים: ראשית, טעונה זו לא עלתה כלל מפי הנאשם עצמו. שנית, אומנם בחקירה לא עלתה ראייה שסתירה את התיאוריה של הסניגור, אך הנאשם סיפק ראייה ציווילית בבית המשפט. הוא אמר כי בהשוואה לתוכן המזוודה שיצא מהארץ, הוא הוסיף לה נעלם ספורט בלבד, שאוthon רכש בפראג (פ/57 - 27 עד פ/58, 1). הוא לא ציין שהוציא דבר מה, או כי השאיר פריטים בפראג. קשה, אפוא, להאמין לנאשם שלא שם לב לכך שמשקל המזוודה שלו גדול בכשבעה קילוגרמים. אזכיר שוב את שנאמר כבר בנוגע למזוודה: בתחילת החקירה הנאשם ניסה להרחיק עצמו מהמזוודה, כשטען כי אינה שייכת לו, למורת שזיהה אותה ולקח אותה מהמסוע בנתב"ג. הוא לא היה נוהג כך, אלמלא ידע שיש מהו במזוודה שעשו לוטבו.

חשוב לציין גם, שעצם העובדה שהנאשם נשא מזוודה עם דופן כפולה, פועלת לחובתו. מזוודה אינה נרכשת ברגיל עם דופן כפולה שכן, הנאשם לא אמר שקיבל את המזוודה מאוחר, הוא לא טען כי בשעה שהיא בחו"ל, נלקחה ממנו המזוודה או רוקנה מתוכנה. מכאן, שתמכו אחת משתי האפשרויות: או שיצא מהארץ עם מזוודה "יעודית" שכן, או שהמזוודה נלקחה ממנו בחו"ל לצורך הוספה הדופן הכפול, ואין ספק כי אם אלה היו בפני הדברים, היה עליו לשטוף פעולה עם הדבר, או לפחות להבחן בו. שתי האפשרויות מסבכות את הנאשם ומשמשות לחובתו.

22. לכל אלה יש להוסיף כי נסיבות נסיעתו של הנאשם לפראג אינן הגיוניות. מה לו כי יسع לחגוג את יום הלידתו עם קוגמן, המבוגר ממנו ב-15 שנה, שאף אינו חבר קרוב במיחוד? מעדות אחיו של הנאשם, עוזי, עולה כי הוא אכן מכיר את קוגמן (דבר המעיד בסימן שאלת טענת קוגמן שהוא מכיר את הנאשם מאז שהוא עצמו היה בן 15 והוא אף נכח בברית המילה של הנאשם). האח העיד גם ששמע לו תמורה מאוד שלנאנם היה כסף לנסוע לפראג וללוון במלון, שכן הנאשם מסיע בכלכלת הבית, ומכך אין לו הכנסה פנוייה או יכולת כלכלית לשלם עבור הנסיעה. עדותו של עוזי הייתה מהימנה, וניכר כי דבר מעומק ליבו כאח שודאג לאחיו הצעיר. לדברי עוזי, הנאשם אמר לו שקוגמן הזמן אותו נסעה, על חשבונו, דבר הסותר את מה שאמור הנאשם בחקירהו ובבית המשפט, שעליו להחזיר לקוגמן כסף עבור

23. אשר לתהיות נספota שהעלטה ההגנה: העובדה של הנשם לא נמצא סכומי כסף גבויים וכי בחיפוש במחשבו או בטלפון הנייד שלו לא נמצא ממצא המצביע על קשר שלו עם סוחר סמים כלשהו - עובדות אלה אין מוכחות שהנשם לא היה בילד, או כי לא ידע שהסמים הונחו במזוזתו. כל שnitן להסיק מהן הוא שהנשם לא קנה את הסמים, ונconi למועד מעצרו לא קיבל תמורה עבור הבלדרות, ותו לא. הדבר גם נכונ ביחס לתחיות שהעלטה ההגנה בקשר לקוגמן, שגם אם הן נכונות, אין משפיעות כלל ועיקר על הריאות בעניינו של הנשם. העובדה שקוגמן הזמין את כרטיסי הטישה והשייתה לו גישה למזוודה אינה מלמדת בהכרח כי הוא זה ששלט את הסמים במזוזתו, אך בעיקר לא מלמדת שהנשם לא ידע ששמו סמים במזוזתו.

24. אשר לטענה כי לא נמצא טביעות אצבע של הנשם על חבילות הסמים: CIDOU, כוחן של ראיות פורנזיות הוא בהימצאותן, ולא בהעדרן (השווה ע"פ 7063/14 **רבעיה נ' מדינת ישראל** [19.11.15]). העובדה שנמצאו טביעות של אדם פלוני מלמדת רק שפלוני נגע בסמים, ולא מלמדת דבר על אודות ידיעתו של הנשם כי אלה נמצאים במזוזתו.

25. אני מוצאת טעם להרחיב את הדיון ביחס לעדויותיהם של בני משפחתו של קוגמן. כפי שציינתי לעיל, קוגמן אינו עומד למשפט במסגרת תיק זה, ומולבד העובדה שהוא נמצא בגיאורגיה, לא ברור אם ומתי ישוב והוא מצוי בקשר מסוים עם משפחתו, אין בעדויותיהם דבר היכול לסייע בענייננו. ההשערות של הסניגור בדבר הסיבה לכך שאינו חוזר לישראל, הן השערות בלבד. באזאה מידת תקפה ההשערה של אימו של קוגמן, כי הוא נותר בגיאורגיה לאחר שמצא עבודה, או מאחר שהפרסומים על מעצרו הרחיקו אותו מארץ, או מפני שמצא זוגיות עם אשה גיאורגית, שאינה יהודיה (פ/46 - 49, 19.7.17 - 5; וכן פ/49 - 25, 19.7.17).

26. סיכומו של דבר, אין בידי לקבל את התזה של ההגנה, שאינה מוגבה לא בריאות ואפיו לא בדברי הנשם. כלל הסבירו של הנשם אינם מתישבים עם השכל הישר והגינום של דברים. בשונה מהנשם, קוגמן שיתף פעולה החל בשלב מוקדם מאד בחקירה ונעה על מרבית שאלות החוקרים (למעט שאלות שאין קשרות בו). התנהגות הנשם דווקא היא זו שאינה מובנת, שכן נוכח גרטטו, לא ברור מדוע בחר לא לשთף פעולה עם החוקרים ואף לא התעמת עם קוגמן בהזדמנות הראשונה, או לפחות סיפר לו מה מייחסים לו, לטענות על לא עול בכפו. לא זו אף זו, כפי שציינתי לעיל, הנשם נותר אדיש למציאת הסמים במזוזתו, התנהגות שאינה אופיינית למי שטען שאר באותו רגע nondע לו לראשו שיש סמים במזוזתו.

אני מקבלת את הסבירו של הנשם. יש לראות את התנהגותו כמפלילה, ואני סבורה כי הוא אינו דובראמת, אלא ידע שהוא מכניס לישראל סמים במזוזתו. אני קובעת כי הנשם לא הצליח לסתור את החזקה העובדתית שלפיה מי שנמצאו ברשותו (הבלדיות) סמים, ידע שהם ברשותו.

מחגלי חקירה

27. ב"כ הנאשם טען שהוא מספר לא מבוטל של מחדלי חקירה, שלשיטתו פגעו בהגנת הנאשם: תוכאות בדיקת ט"א התקבלו בשינויו ממשמעות (נ/3); המשטרה לא ערכה עימות בין הנאשם לקובגן; המשטרה לא הפעילה בעניינים מדויב; המשטרה לא ערכה לנאים בדיקת פוליגרפ, חרב העובדה שהוא בקשר זאת; לשકות הסם לא בוצעה בדיקת דנ"א; מזוודהו של הנאשם לא נשלחה ולא נערכה רישימת חפצים שהוא בתוכה; המשטרה לא בדקה אם יש לקובגן כרטיסים אשראי, או שהוא שיקר כשאמר שביקש מגיסו להזמין את הרכיטיסים מאחר שאין לו כרטיס אשראי; לא נעשו מאמצים ראויים לחזור את אמר ג'רשי לגבי היכרותו עם הנאשם וקובגן, ובכך לא ניתן לדעת מי מהשניים היה עם שיחות (ראא נ/1 ו-נ/2). דבר זה השילך על קרבן שלא בוצע עימות בין השלושה; לא עשה ניסיון לפנות למשטרת פראג בבקשת לסייע בבדיקה טבעיות האצבע שאותרו על חבילות הסמים, ואילו נבדקו, ניתן היה בדרך זו להגע לעבריים האמיתיים".

לטענת ההגנה אי ביצוע פעולות אלה גרמה לנאים נזק ראייתי, שכן אילו בוצעו הדבר היה מוביל להבנת חפותו. אי ביצוע פעולות אלו מנעה מבית המשפט מלהגיע לקביעות ומסקנות נחרצות וחדר מעות בוגע לאשםתו של הנאשם, ומشكך יש להורות על זיכוי, ولو מחמת הסקה.

28. בנקודה זו ראוי להתייחס לעדותו של פקד **שוען**, אשר הובא לעדות על מנת להסביר מדוע פעולות חקירה בוצעו באיחור ומדוע יש פעולות שלא בוצעו כלל. תחילתה אצ"ן כי עדותו של שוען הייתה קוהרטנית, כנה והותירה בי רושם מהימן.

שוען הסכים כי אכןלקח זמן לא מבוטל, מספר חודשים, לקבל את תוכאות בדיקת טבעיות האצבע, אך לא מדובר בראיה ממשמעותית, לאחר שהיעדר התוצאות אינו מورد או מוסיף למאגר הראיות הקיים.

עוד ציין, כי לא בוצע עימות בין הנאשם לקובגן, מאחר שלא היו סתיות בין עדויותיהם. קובגן טען כי אינו קשור בסמים ושיתף פעולה עם רוב השאלות, ואילו הנאשם בחר לשמור על זכות השתקה ולא סתר באופן כלשהו את עדותו של קובגן (פ/30 - 3, 16.2.17 - 9).

לגביו **בדיקת הפוליגרפ**: לאחר שמדובר בבדיקה שאינה קבילה ולא ניתן לעשות בה שימוש בבית המשפט, אין מוצאת לנוכח להתייחס לאי ביצועה (בפרט כאשר הוצאה מצד הנאשם לעבור את הבדיקה באחורי שטי חקירות, שבמרבבית לא מסר גרסה).

אשר לעניין **ברטיס האשראי**: שוען הסביר כי לא בדקנו אם בפועל יש לקובגן כרטיס אשראי, שכן בחקירה הפנה מיד למי שערך את כרטיסי הטיסה, וזה מה שהיה רלוונטי לתיק. טענת הסגנור בעניין הרכישה באמצעות כרטיס אשראי של גיסו רלוונטי אם יש חשד שהדבר נעשה כדי להרחיק את קובגן מהרכישה ולהסotta את הקשר שלו אליה. כאשר קובגן מיד מסר שגיסו רכש לבקשתו את הרכיטיסים, בכרטיס האשראי שלו, אלמנט ההסתירה נעלם, ועימו חשיבות הבדיקה.

שוען הסכים כי אכן לא שקלו את המזוודה ולא ערכו רישימת פרטיים, ומشكך הם אינם יודעים כמה שקלת המזוודה

בעת שיצאה מהארץ (פ/14, 9 - 11). הוא הסביר זאת נוכח העובדה שהנאשם הסכים כי כלל החפצים שנמצאו בمخוזה (מלבד הסמים) שייכים לו, והוא לא טען, באף חקירה, כי הותיר חפצים כלשהם בפרק כהסבר לכך שלא הבхиון במשקל שנוסף למזוודה. ואכן, כשההסתפקות מהנאשם השאיר דברים בפרק עלתה רק מפי הסניגור ולא מפי הנאשם, לא הייתה לגוף החוקר סיבה לשקל את הפריטים. לעניין השאלה אם קופחה בשל כך הגנת הנאשם אסיף, כי כאשר הנאשם בעדותו בבית המשפט אמר שככל שהשתנה בתכולת המזוודה בין היציאה מהארץ ועד החזרה, מבחינת חפציו, הוא זוג נעלי ספורט שרכש - מתעם עמת החשיבות של הבדיקה שלא בוצעה.

לגביו העד אמיר ג'ירושי, שוען התייחס לכך שמדובר בחקירה בטור עד בלבד, והוא ממליא לא היה עד חשוב שכן לא היו ראיות כלשהן נגדו. עוד הוסיף, כי גם הנאשם וגם קוגמן אמרו שאינם מכירים אותו, והנאשם אף אישר כי הוא נתן לעשות שיחות מהטלפון שלו לכל מי שsembקש ממנו, אך שמדובר במקרה שיחה לג'ירושי מהטלפון של הנאשם לא הייתה מודחשה. لكن לא התעקשו להביאו לחקירה באמצעות מוחדים, לאחר שסירב להגיע.

ביחס לביקורת הדנ"א, שוען הסביר כי היה עליהם לבחור בין שתי הבדיקות - טביעות אצבע או דנ"א - כי האחת מבטלת את האפשרות לבצע את האחרת, בשל חשש מזיהום. לדעטם, הייתה עדיפות לביצוע בדיקת טביעות אצבע.

לסיכון עדותו ציין שוען, כי מדובר בתיק פשוט, ותמיד ניתן לעשות עוד הרבה פעולות חקירה.

29. כדי, הכלל הוא כי אין די בהתקיימות מחדלי חקירה על מנת להביא לזכותו של הנאשם (ע"פ 5987/15 **פלוני (קנבסקי) נ' מדינת ישראל [12.7.17] [ענין קנבסקי]**, פסקה 7). יש לבחון בכל מקרה את השפעתם הפרטנית של המחדלים לפי נסיבותיהם. עוד נקבע בענין **קנבסקי**, כי יש לבחון האם הגנתו של המערער קופחה באופן מהותי לנוכח המחדלים. כך באספקליה של מכלול התשתיות הראייתית בתיק, וביחס לספקות אותן מנסה הנאשם לעורר במקרה הקונקרטי ... במישור העיוני, מדובר למעשה בשני שלבים. בשלב הראשון, בדיקת קיומם של מחדלי חקירה וחומרתם. בשלב השני, ההשפעה של אלה על ההחלטה, לפי סלע המחלוקת בין הצדדים - ברובד העובדי וברובד משפט. בתווך, יכולתו של הנאשם להציגן בפני הכרעה המրשית".

30. בעניינו, רוב טענות ההגנה בענין מחדלי החקירה זכו להסבירם והתייחסות מצד ראש צוות החקירה, פרק שוען, אשר מלבדים כי לא מדובר כלל ועיקר במקרים, אלא בהחלטות סבירות בניהול חקירה. כן, ההסבר לגבי אי ביצוע עימות, או ביצוע בדיקת הדנ"א, או שיקילת המזוודה של הנאשם ואי עריכת רשימת חפצים, או בדיקת קיומו של כרטיס אשראי לקוגמן, או הBAT אמיר ג'ירושי באמצעות נוספים לגביית עדות. ושוב אבהיר, היחידה החקירת סבירה כי תפקידו של הנאשם מסתכם בבלדרות, ופעולות החקירה שנעשו תאמו בירור של סבירה זו. ב"כ הנאשם העלה כיווני חקירה שאין להם בסיס בראיות, או שהנאשם בעצמו לא טען אותן, ולא נתן הסבר שציריך היה להביא את החוקרים לבצע פעולות אלו. נוכח העובדה שהנאשם לא שיתף פעולה ולא טען בשום שלב של החקירה כי קוגמן הוא זה שהפליל אותו - אני סבורה כי אין מדובר במחדלי חקירה ומشكגנתו של הנאשם לא נגמה.

באשר קיבלת תוצאות בדיקת טביעות האצבע, שהגיעו בחלווף ארבעה חודשים, אכן ראוי היה לקבלן במועד

קרוב יותר. עם זאת, בדיעבד ונוכח התוצאות, אין בהדר התאמה לנאים כדי להעלות או להוריד. אילו נמצאו טביעות אכבע של אדם שמקורם למשטרה (קוגמן, או אחר), הייתה לדבר חשיבות, אך אין זה המצב. אשר לטענה כי החוקרים לא שלחו את ה-ט"א שמקורו למשטרת פראג, על מנת לנסות לאתיר את מי שהטמין את הסמים במצוודתו של הנאשם: לטענת ההגנה מדובר בפעולה חוקירה קרטית שכן היה בכוחה להניב ראיות המוכיחות את חפותו של הנאשם. תחילת אצין כי ראש צוות החוקירה, פרק שוען, לא עומת עם טענה זו, והוא הועלתה רק בשלב מאוחר יותר של ההליך. יתרון כי יש לכך הסבר שמניח את הדעת. אוסיף, כי גם אם היו מוצאים התאמה למישחו בפראג, שמקורם למשטרה, הדבר עד לכך שהוא יחקר ויוכח שהוא אכן נגע בהם, לא ברור כיצד היה בכך כדי לתרום להגנת הנאשם, שכן אזכיר הסמים בחבילות, או הניח את הסמים במצוודת וגע בהם, או בראור כיצד היה בכך כדי לתרום להגנת הנאשם, שכן אין טענה שהנאשם ארץ את הסמים. מציאות האדם שעשה כן לא הייתה מלמדת דבר על ידיעת הנאשם לגבי הטמנתו הסמים במצוודתו.

סוף דבר: נחה דעתך כי פעולות החוקירה שלא בוצעו, שעליהן עמד הסניגור, אין בהן כדי להשפיע על הגנתו של הנאשם או לשנות את ההכרעה בעניינו.

ניתוח משפטי

31. מבחינה עובדתית, הנאשם נתפס כשברשותו סמ מסוכן מסווג כוקיאן במשקל 7 ק"ג. סעיף 13 לפקודה קובע כי "לא יצא אדם סמ מסוכן, לא יבא אותו, לא יקל על יצאו או יבואו, לא יסחר בו, לא יעשה בו שום עסקה אחרת ולא יספקנו בשום דרך בין בין שלא בתמורה, אלא אם הותר הדבר בפקודה זו או בתקנות לפיה או בראשון מאות המנהל". בעניינו, יסודתו העובדיות של הסעיף מתקיימות במלואם. הנאשם הכנס לישראל סמ מסוכן מפראג, ובכך ביצע עבירה של יבוא, ללא תמורה.

32. ב"כ הנאשם הקדיש בסיכון פרק ארוך ומפורט לנition משפטית של אפשרות ההרשעה על יסוד ראיות נסיבתיות. אני מוצאת להעמק התychיות לטענה זו, מהטעם שכאן איננו עוסקים בראיות נסיבתיות. הימצאות הסמים במצוודתו של הנאשם היא ראייה ישירה, חזקה ומוצקה, המקימה (כאמור) חזקה שבעובדתה, שאליה מצטרפות גם ראיות נסיבתיות, כפי שפורט לעיל.

33. סעיף 13 לפקודה דורש קיומה של "מחשבה פלילתית", קרי: מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לנסיבות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה (סעיף 20(א) **לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [חוק העונשין]**). בנוספ', רואים אדם שחייב בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמו שהיא מודיע להם, אם נמנע מלבררם (סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין).

34. האם התביעה עמדה בנטול ההוכחה לכך שהנאשם היה מודע להימצאותם של הסמים ברשותו ולבוגדה כי במעשהיו הוא מיבא סמים מפראג לישראל, או, לחילופין, לכך שהתגבש אצל הנאשם החשד לגבי הנסיבות והוא נמנע מלברר? אני סבורה כי התשובה לשתי שאלות אלה היא חיובית. כפי שציינתי לעיל, על פי ההלכה הפסקה מציאות סם מסוכן ברשותו של אדם יוצרת חזקה שבעובדתה כי הוא ידע על קיומו של אותו הסם. משמע - היה מודע להימצאות הדבר

בשליטתו. חזקה זו ניתנת לסתירה, אך במקרה דנן, כפי שהסביר עד כה, היא לא נסתרה על ידי הנאשם. יותר מכך: אני סבורת כי מכלול הראיות, לרבות התנהגוותו של הנאשם, מלמד שהוא מודע באופן פוזיטיבי לכך שבמזוודותיו יש סמים. אלה הריאות, בקיצור: המזוודה שבה נמצא הסם שיקת לנאים; הנאשם הווזמן לח"ל על ידי מכר, שילם את כל הוצאותיו (גם אם הנאשם טוען שהיא אמורה להחזיר לו את הכספי); משקלה של המזוודה גדול בכשבעה קילוגרמים בין היציאה מהארץ ועד החזרה, כאשר הנאשם רכש רק נעל ספורט בפראג. לא ניתן שהנאים לא חש בכרך; התנהגוות הנאשם בעת גלי הסמים אינה עולה בקנה אחד עם הפתעה; הנאשם לא תעמת עם קוגמן כשפגש בו, ואף לא שאל אותו אם הוא יודע כיצד הגיעו סמים למזוודותו; הנאשם לא טען שאדם אחר שתל את הסמים במזוודותו, אלא רק אמר שאינו יודע כיצד הגיעו הסמים למזוודה; הנאשם אמר שמלבד עובדי המלוון, קוגמן והוא עצמו - לאיש לא היה גישה למזוודה, שהיתה כל העת בחדרו בלבד. לאלו יש להוסיף כי הנאשם בחר למלא פio מים במהלך חקירותו, ולא ידע להסביר את התנהגוותו בבית המשפט. מכל אלה עולה שההaintה היה מודע לכל פרטי העבירה, או לפחות היפות, נמנע מלברר את אפשרות קיום הנסיבות.

למעלה מן הצורך אוסיף כי על פי ההחלטה, במקרים מסוימים גם נסיבות אובייקטיביות עשויות להקים חזקות ראיות בדבר מזועות או עצמת עיניהם: "כאשר מערכת הנسبות האובייקטיביות עולה כי בלבו של כל אדם בר-דעת היה מתעורר חשד, עשוי הדבר להקים חזקה עובדתית הפעלת לחובתו של הנאשם. כך, ניתן להניח כי מערכת נسبות שהיתה מעוררת חשדו של כל אחד אחר, וודאי עוררה, בפועל, גם את חשדו של העושה, אולם חזקה זו (בדרכן של חזקות מסווגה) ניתנת לסתירה, וגם מעל משוכחה זו יכול היה הנאשם לעבור, אם יעלה בידו להוכיח כי מה שנ��ן לגבי אחרים לא נכון לגביו, ועל-אף חשדם של אחרים, בלבו-שלו לא התעורר חשד שכזה, בשל נתוני האישים או נסיבותיו המיעילות של האירוע" (ע"פ 8641/04 **ראובני בוחניך נ' מדינת ישראל** [11.1.06], כפי שצוטט גם בע"פ 8939/08 **מווז נ' מדינת ישראל** [10.11.5.5], פסקה כת). בעניינו, היה מצופה מן הנאשם לכל הפחות לחשוד עת מוצעת לו הצעה בדמות נסיעה לח"ל על חשבו אדם שהיכרתו עמו אינה ממד קרובה. נוסף על כך, לא ניתן להאמין למנאים שלא שם לב ל-7 ק"ג של משקל עודף במזוודותו, וגם מטעם זה, היה על חשדו להתעורר. אך כאמור - הדברים נכתבים למעלה מה הצורך, שכן קבועה שהנאים יידעו באופן פוזיטיבי שיש סמים במזוודותו.

35. לא לモותר להתייחס לטענת ההגנה כי הנאשם לא ידע על אופנות סוג הדם וכמותו. ראשית יצוין, כי טענה שכזו מקומה כאשר הנאשם טוען שידע שיש בחזקתו חומר כלשהו, אך לא ידע מה טיבו, או לפחות טוען שידע שיש ברשותו דבר מה (למשל חבילה), אך כלל לא ידע מה תכולתו (רי' למשל ע"פ 2518/16 **יניב יצחקי נ' מדינת ישראל** [11.4.16]). במקרה שלפניו, הנאשם טען שבעל לא ידע שיש ברשותו דבר מה.

ואולם, גם לגופה - טענה זו אינה מעלה ואני מורידה במקרה שלפניו. כל שהיה על הנאשם לדעת הוא שהוא נשוא במזוודותו סם, ודבר זה הוכח. סעיף 31(2) לפיקודת קובע:

"**היה המשפט על עבירה לגבי סם, חזקה על הנאשם שידע כי השם הוא מסוכן, והטוען להגנתו שלא ידע על כך - עליו הראיה.**"

אין כל דרישת שהנאים יידע מה סוג של הדם ומה משקלו, וסעיף 31(2) לפיקודת קובע כי מרגע שהנאים יידעו שהוא נשוא סם, חזקה עליו כי ידע שהוא סם מסוכן. החזקה גם מעבירה את הנטול לנאים שטוען להגנתו שלא ידע על

כך, להוכיח זאת. לעניין זה ניתנה לאחרונה התייחסות בرع"פ 2220/2016 **רועי מור יוסף נ' התביעה הצבאית הראשית** [26.10.17] [ענין מור יוסף], פסקה 33 לפסק דינה של כבוד הנשיה נאור, שם נאמר:

"בעניין **אמזלג** נקבע כי על פי סעיף זה, 'מי שמאשם בעשיית מעשה לגביו שם מסוכן', אך טبعו הוא שהדין יחזיקו כמו שיודיע מה טיבו של 'הדבר' שלגביו געשה המעשה, אלא אם יוכח אחרת'. רוצה לומר, במקרה הרגיל שבו ידוע מהו החומר שבו געשה שימוש, ידרש הנאשם להוכיח כי לא היה מודע לטיבו" (ההדגשה הוספה - מ.ב.נ.).

בהבדל מעניין **מור יוסף**, שם לא היה ברור מה טיבו של החומר שבו השתמש הנאשם, בענייננו טיבו של החומר שנתפס ברור וידוע, וכך אנו בגדירו של "המקרה הרגיל", המוזכר ביציטוט הנ"ל. במקרה דנן, מאחר שטענת הנאשם הייתה כאמור שלא ידע כלל שיש דבר מה במצוותו, הרי שלא העלה טענה שחייב שה"דבר" אינו סם, ובודאי שלא הוכיח זאת.

לפיכך, דין טענה זו להדחות.

סוף דבר

36. על יסוד כל האמור לעיל, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעל לספק סביר את העבירה המויחסת לנואם, יבוא סם מסוכן מסווג קוקאין במשקל של 7 ק"ג נתו, ולפיכך **אני מרשישה את הנאשם סם מסוכן לפי סעיף 13 יחד עם סעיף 19(א) לפיקודה**.

ניתנה היום, ט"ו כסלו תשע"ח, 03 דצמבר 2017, במעמד הצדדים

[1] ההפניות לפרוטוקול ירשמו פ/מספר עמוד, מספר שורה. בעמודים שבהם יש כפליות ירשם גם תאריך הדיון.